

som Skibsførere) ud over de nævnte Linier, og endda kun paa Reiser i Østersøen eller Nordsøen.

Bed § 12 af Søneringsloven af 19de Februar 1861 er der indrømmet en væsentlig Undtagelse, forsaavidt som Bestemmelserne om Examen og Befarenhed for dem, der ville fare enten som første eller eneste Styrmand eller som Skibsførere paa Skibe af en vis Drægtighed eller paa visse Reiser, skulle blive uden Anvendelse paa dem, som ved Lovens Kundgjørelse vare berettigede til at drive saadan Næring. Medens det nu ifølge denne Affattelse i det Mindste er tvivlsomt, om den nævnte Undtagelse ogsaa uden Videre kan komme de i de forhen slesvigiske Distrikter hjemmehørende Søfolk tilgode, som efter Aaret 1861, men dog førend den 1ste April 1867 have faret saaledes som anført, er det paa den anden Side aabenbart, at Man ikke i Anledning af den kongerigiske Lovgivnings Indførelse bør udsætte de paagældende Søfolk for at miste Søfartsrettigheder, som de allerede have udøvet. Det er derfor i ethvert Tilfælde forsigtigt i den nu foreliggende Lov at optage en bestemt Klausul, hvorved der forbeholdes dem en vedblivende Udgang til en saadan Fart, som de allerede have befattet sig med. Naar der med Hensyn til den geografiske Grændse for „lang Fart“, hvoraf det vil afhænge, hvilke hidtilværende Styrmand eller Skibsførere der skulle være beføiede til i Fremtiden uden Examen at gjøre Tjeneste paa Reiser af hvilken som helst Udstrækning, har hersket en Uoverensstemmelse imellem Reglerne i Slesvig og i Kongeriget, da maa den kongerigiske Grændse ganske vist nu vælges som Regel, idet Man ellers vilde komme til at forurette dem, der allerede havde faret udenfor den kongerigiske, men dog ikke udenfor den slesvigiske Grændse for lang Fart.

Bed § 12.

Af de vigtige Rettsregler, der henhøre til Landbolovgivningen, synes de, der angaae Fæstevæsenet at være de eneste, der bør foranledige en Undtagelse fra den kongerigiske Retts almindelige Indførelse i de her omhandlede Distrikter.

Den kongerigiske Fæstelovgivning og navnlig den deri hjemlede Fæstetvang beroer paa ganske eiendommelige historiske Forudsætninger, der ikke ere tilstede i de paagældende hidtil slesvigiske Distrikter. Medens Storsteden af Bondejorden i Kongeriget henhørte til private Godser, af hvilket Forhold der udviklede sig en Række af Bestemmelser, deels om Forholdet imellem Godseier og Bønde, deels om selve Bondejordens Benyttelse, vare Bønderne i Nord-Slesvig enten allerede frie Selveiere eller dog stillede i et Forhold, som i Virkeligheden nærmede sig saare meget dertil. En Lovgivning svarende til de kongerigiske Regler om Fæstevæsenet har derfor ikke udviklet sig der, og det vilde utvivlsomt ligesaa lidet være retfærdigt som stemmende med den derværende Bøndestands Ønsker, hvis Man nu som Folge af Indlemmelsen i Kongeriget vilde underkaste Grundeierne i hine Distrikter de Indskrænkninger, som i saa Henseende ere blevne gjældende i Kongeriget, men som de hidtil have været frie for. Naar der i det paagældende Fastslandsdistrikt findes nogle, dog ikkun saa, saakaldte Fæstesteder, over hvilke en Overeiendomsret tilkommer enten Domænevæsenet eller visse offentlige Stiftelser (et Hospital i Skernförde, en Kirke i Haderslev, flere Præsteskald), da ere ogsaa disse Steders Forhold uagtet Overeensstemmelsen i Benævnelsen, saa grundforskjellige fra de kongerigiske Fæsteforhold, at de derom gjældende Regler heller ikke lade sig udvide til de nysnævnte Steder.

Hvad derimod angaaer de øvrige Landboforhold, da kan det først bemærkes, at der med Hensyn til Reglerne om Jorderes Udskiftning i det Væsentlige findes Overeensstemmelse imellem den kongerigiske og den slesvigiske Lovgivning. Da tilmed de Arealer, som i de paagældende Distrikter endnu henligge i Fællesskab, ere meget saa og af ubetydeligt Omfang, kan der ikke være nogen Betænkelighed ved ligesom at gjøre den kongerigiske Lovgivning i saa Henseende gjældende.

Med Hensyn til Udstykning af Jorder stiller den kongerigiske Lovgivning i flere Henseender strengere Fordringer end den slesvigiske;